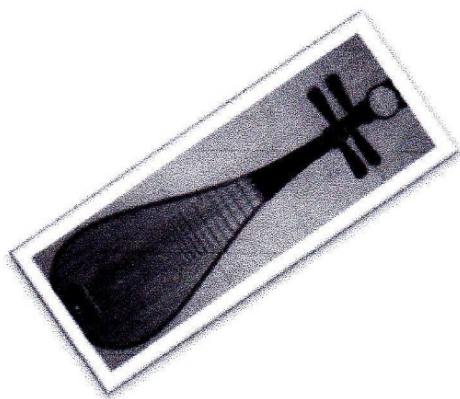

ด้วย ระบบเสียง ๕ เสียง ที่พบในดนตรีจีนถือสารเล็กลเสียง ๑๒ เสียงที่เกิดขึ้น นำไปจัดรูปแบบใหม่ ให้เป็นบันไดเสียงที่ต้องการเพื่อนำไปใช้สร้างเพลงต่าง ๆ ต่อไป

ชาวจีนแบ่งประเภทของเครื่องดนตรีตามลักษณะของวัสดุที่ใช้ทำเครื่องดนตรีนั้น ๆ แบ่งออกเป็น 8 พวก ดังนี้ ๑. ไม้ (Mu) ๒. หนัง (Ko) ๓. ไม้ไผ่ (Chu) ๔. โลหะ (Kin) ๕. น้ำเต้า (Po) ๖. หิน (Che) ๗. ดิน (tu) ๘. เส้นไหม (hien)

เครื่องดนตรีจำพวกโลหะ ได้แก่ ระฆัง และฆ้องชนิดต่าง ๆ เครื่องดนตรีจำพวกหิน ได้แก่ ระฆังราว เครื่องดนตรีจำพวกเส้นไหม ได้แก่ Ch'in เป็นเครื่องดนตรีที่มีสาย ๗ สายใช้มือดีด Ch'in เป็นเครื่องดนตรีชั้นสูง ใช้เฉพาะพวกขุนนาง และผู้มีการศึกษาสูง สามารถเพิ่มได้ทั้งแบบเดี่ยวและคลอประกอบการขับร้อง เครื่องดนตรีจำพวกไม้ไผ่ ได้แก่ ขลุ่ยชนิดต่าง ๆ ปี่แพนไพท์ (Panpine) เครื่องดนตรีเป็นก้อนจำพวกดิน ได้แก่ เครื่องเป่าเสียงเหมือนขลุ่ยที่สร้างมาจากดินเหนียว ขนาดพอดีกับฝ่ามือ ภายในเจาะให้เป็นโพรง เจาะรูปด-เปิด ด้วยนิ้วมือเพื่อให้เกิดระดับเสียงดนตรี เครื่องดนตรีพวกน้ำเต้า ได้แก่ Sheng เป็นเครื่องดนตรีสำคัญในวงดนตรีจีน Sheng ประกอบด้วย ท่อไม้ ๗ ท่อ ติดตั้งอยู่ในผลน้ำเต้าแห้ง ซึ่งจะใช้เป็นที่พักลม แต่ละท่อจะมีลิ้นฝิงอยู่ พร้อมทั้งเจาะรูปด-เปิดแต่ละท่อด้วย เวลาเล่นจะต้องเป่าลมผ่านผลน้ำเต้าแล้วให้ลมเปลี่ยนทิศทางด้วยท่อทั้ง ๗ ท่อ เสียงของ Sheng จะคล้ายเสียงออร์แกนลมของดนตรีตะวันตก

พิพา (Pipa) เป็นเครื่องดนตรีประเภทดีด ที่มีความเป็นมายาวนานมาก เป็นตัวแทนของเครื่องสายดีดทุกประเภท ซึ่งได้สะท้อนถึงวัฒนธรรมอันยาวนานของจีน ลักษณะของพิพามีการพัฒนา มาโดยตลอด ในสมัยโบราณลักษณะของพิมพระจันทร์ หลิวฉิน เยี่ยฉินและ พิณสามสายทั้งหมดถู เรียกว่า พิพา หลังจากที่มีการพัฒนามากขึ้นก็ได้มีการกำหนดชื่อของแต่ละรูปร่างของพิพาอย่างชัดเจน ซึ่งพิพาที่เห็นในรูปนี้ก็คือ พิพา ในปัจจุบัน ส่วนหลิวฉินและพิมพระจันทร์ได้ถูกเรียกตามชื่อของแต่ละเครื่องแตกต่างกันไป พิพาได้รับการพัฒนาต่อมาให้สามารถเล่นเสียงที่มีระยะห่างครึ่งเสียงเท่ากับ ช่วงเสียงแบบโครมาติกของดนตรีสากลได้ พิพามีความโดดเด่นในการบรรเลงเพลงเดี่ยว เป็นเครื่องดนตรีสำคัญที่ขาดไม่ได้ในวงดนตรีจีนในปัจจุบัน เป็นเครื่องดนตรีที่มีชื่อเสียงระดับโลก

พิพา

ที่มา : <https://sites.google.com/site/mrjisclassroom/non-western-music/dntri-cin-music-of-china>

ใบความรู้ เรื่อง ดนตรีในวัฒนธรรมต่างประเทศ

หน่วยที่ ๑ เรื่องดนตรี สังคม และวัฒนธรรม แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓-๔
รายวิชา ดนตรี รหัสวิชา ศ๒๒๑๐๓ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

จุดประสงค์ เปรียบเทียบการใช้องค์ประกอบดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน

ดนตรีในวัฒนธรรมอินเดีย

ประเทศอินเดียมีพื้นที่กว้างใหญ่ เป็นแหล่งอารยธรรมที่มีอิทธิพลแพร่กระจายไปยังดินแดนต่างๆ ของภาคพื้นเอเชีย และที่อื่นๆ ของโลก โดยเฉพาะศาสนา ภาษา และวัฒนธรรม สำหรับประเทศไทยได้รับแนวคิดและแนวปฏิบัติด้านศาสนาและวัฒนธรรมของอินเดียมาเป็นฐานรากของวัฒนธรรมไทยจำนวนมาก เพราะในอดีตก็มีการเผยแพร่ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู พระพุทธศาสนา ภาษาบาลี สันสกฤต เข้ามาสู่ดินแดนสุวรรณภูมิ ทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างแนวความคิดความเชื่อดั้งเดิมกับศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และพระพุทธศาสนา ดังจะเห็นได้จากดนตรีไทยที่มีระบบความเชื่อเรื่องเทพเจ้าแห่งดนตรีตามอย่างอินเดีย แม้ว่ารูปแบบดนตรีไทยมีความแตกต่างกับดนตรีอินเดียก็ตาม แต่ความเชื่อและแนวคิดก็สามารถสอดรับกันได้

วัฒนธรรมดนตรีอินเดีย มรดกทางวัฒนธรรมของดนตรีอินเดีย แบ่งออกได้เป็น 2 ฝ่าย คือ ดนตรีประจำชาติฝ่ายฮินดู และฝ่ายมุสลิม อิทธิพลของดนตรีมุสลิมจะอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ อิทธิพลของดนตรีฮินดูจะอยู่ทางตอนเหนือของประเทศวัฒนธรรมทางดนตรีอินเดียจะแบ่งแยกกันอย่างชัดเจนไม่ว่าจะเป็นการเรียกชื่อเครื่องดนตรี ประเภทของเครื่องดนตรี แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันก็คือชาวอินเดียจะใช้เสียงดนตรีเป็นสื่อติดต่อกับพระเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ตนเองเคารพนับถืออยู่

ระบบเสียง

ดนตรีอินเดีย การจัดระบบเสียงที่มีลักษณะเฉพาะอย่างเป็นระบบ เป็นหมวดหมู่เช่นเดียวกับดนตรีตะวันตกมีโน้ตเต็มเสียง ๗ โน้ต โน้ตเพี้ยนเสียงสูงและเพี้ยนต่ำ ๕ เสียง บันไดเสียงต่าง ๆ และที่เป็นลักษณะเด่นของดนตรีอินเดีย คือ การนำเสียงในแต่ละบันไดเสียงมาจัดเป็นกลุ่มเสียงเพื่อนำมาใช้บรรเลงในเวลาที่กำหนดการจัดระบบชุดเสียงจากบันไดเสียงหลักนี้จะเรียกว่า รากะ (Raga)

เครื่องดนตรีอินเดีย (India Instrumens)

อินเดียถูกขนานนามว่าเป็น “จ้าวแห่งจิงหวะ” กลองจะทำหน้าที่เพิ่มสีสันเพลงอินเดียให้เร้าใจ กลองต่าง ๆ เป็นเครื่องดนตรีที่อยู่ในตระกูลอวณัฑะมีจำนวนมากกว่า ๑,๐๐๐ ชนิด แต่ที่นิยมใช้แพร่หลายในการแสดงดนตรีมีอยู่ ๓ ชนิด คือ มริทังค์ ปักชัวช และดับบล้า

นอกจากเครื่องดนตรีอินเดียมีใช้ในอินเดียแล้ว บางชนิดก็แพร่กระจายไปยังเนปาล พม่า ไทย กัมพูชา ลาว ตัวอย่างเครื่องดนตรีที่ควรรู้จัก เช่น

ตานปุระ เป็นเครื่องดนตรีที่มีบทบาทในการสร้างเสียงเครือ ที่เรียกกันว่า “เสียงดรอน” (Drone) เสียงของตานปุระ จะช่วยให้นักดนตรีคนอื่นๆ ที่ร่วมบรรเลงทราบตำแหน่งจังหวะของเพลง ศิลปินอินเดียมีความเชื่อว่า เสียงของตานปุระจะช่วยสื่อสารระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

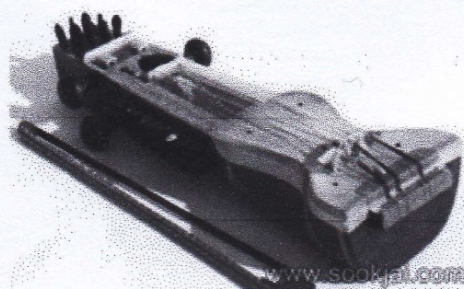

www.sookjai.com

ตานปุระ

ที่มา : <http://www.sookjai.com/index.php?topic=73848.0>

ซารังกี เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายที่ใช้การสี มีสะพานหรือหย่องเป็นตำแหน่งให้ ศิลปินให้วางนิ้วกดสาย นิยมนำมาใช้บรรเลง ประกอบการขับร้อง

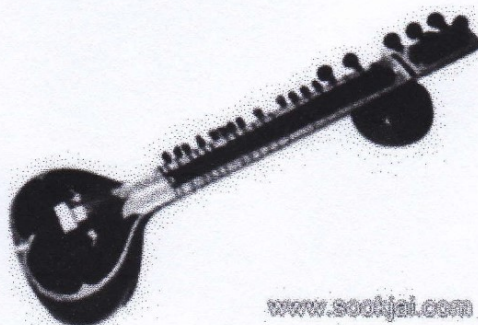

www.sookjai.com

ซารังกี

ที่มา : <http://www.sookjai.com/index.php?topic=73848.0>

ซีตาร์ เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายใช้ดีด แต่เดิม ซีตาร์มีจำนวน ๓ สาย ต่อมาได้ พัฒนาให้มีจำนวนสายเพิ่มเป็น ๒๐ สาย ส่วนการจัดเรียงสาย มีทั้งด้านบน และด้านล่างของตัวเครื่อง ดนตรี

www.sookjai.com

ซีตาร์

ที่มา : <http://www.sookjai.com/index.php?topic=73848.0>

เซห์โน เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า ที่ได้รับอิทธิพลมาจากอาหรับ มีลักษณะเป็นปี่ล้น คู่ลำโพงทำด้วยโลหะ มีรูเปิด-ปิดนิ้ว เพื่อเปลี่ยนระดับเสียงไปตามทำนองเพลง

เซห์โน

ที่มา : <http://www.sookjai.com/index.php?topic=73848.0>

ดัมบล้า เป็นเครื่องดนตรีประเภทกลอง ที่มีเสียงดังไพเราะ ศิลปินต้องใช้เทคนิคในการตี เพื่อให้เกิดเสียงลักษณะต่างๆ ดัมบล้าสำหรับหนึ่งมีกลอง ๒ ใบ กลองใบเล็กอยู่ด้านขวาของผู้ตี ทำจากไม้ให้เสียงสูง กลองใบใหญ่อยู่ด้านซ้าย จำจากโลหะให้เสียงทุ้มต่ำ

ดัมบล้า

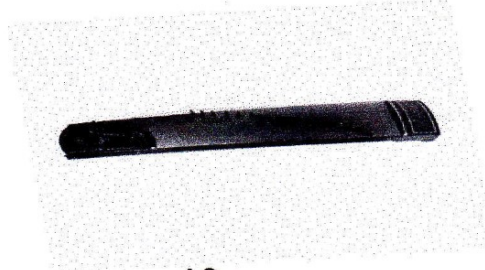
ที่มา : <http://www.sookjai.com/index.php?topic=73848.0>

ดนตรีในวัฒนธรรมจีน

จีนเป็นประเทศในเอเชียตะวันออกที่มีพื้นที่กว้างใหญ่มากทำให้ภาษาพูดวัฒนธรรม และ ดนตรีมีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก ดนตรีในแต่ละภูมิภาคจะมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่น ใช้บันไดเสียงที่มีโครงสร้างต่างกัน บางพื้นที่ใช้แบบ ๕ เสียง บางพื้นที่ใช้ ๗ เสียง การดำเนินทำนอง บางพื้นที่นิยมแบบก้าวกระโดด และใช้คู่เสียงกว้าง เช่น คู่ ๔ คู่ ๕ คู่ ๘ แต่บางพื้นที่นิยมแบบราบเรียบไม่กระโดด อัตราจังหวะก็มีความนิยมใช้แตกต่างกันไป

เสียงดนตรีของจีนคิดขึ้นมาอย่างมีระบบด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ สอดคล้องกับธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง เสียงดนตรีของจีนเกิดขึ้นมาจากเสียงพื้นฐานเพียง ๑ เสียง เรียกว่า huang chung เกิดจากการเป่าลมผ่านท่อไม้ไผ่ ๑ ฟอน (ใบ) เสียงอื่น ๆ ที่เกิดขึ้น มาจากการตัดไม้ไผ่ด้วยความยาวต่าง ๆ กัน โดยใช้ระบบการวัดที่มีอัตราส่วนแน่นอนเหมือนกับสูตรทางคณิตศาสตร์ จากเสียงพื้นฐานเพียง ๑ เสียง จะนำไปสร้างให้เกิดเสียงต่าง ๆ อีกจนครบ ๑๒ เสียง หรือ ๑๒ ใบ นักวิชาการทางดนตรีเชื่อว่า เสียงทั้ง ๑๒ เสียงของจีนที่เกิดขึ้นมานั้น มีความเกี่ยวข้องกับ ราศี ๑๒ ราศี เดือน ๑๒ เดือน ชั่วโมงของเวลากลางวันและกลางคืน รวมทั้งการแบ่งเพศชายและหญิง

กู่เจิง (Gu - Zhing หรือ Guzheng) เป็นเครื่องสายดีดโบราณของจีนซึ่งมีประวัติยาวนานประมาณ ๒๕๐๐ ปี โดยเริ่มแรกจากสมัยจ้านกั๋ว เป็นเครื่องดนตรีเมืองฉิน(ปัจจุบันคือเมืองส่านซี) ชื่อกู่เจิงมาจากเสียงของเครื่องดนตรีที่เวลาตีจะมีเสียง “zheng zheng” ในสมัยก่อนเรียกว่า เจิ้น คำว่ากู่หมายถึงประวัติศาสตร์ที่ยาวนานและสะท้อนวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวจีนโบราณ เมื่อ ๒๕๐๐ ปีก่อน ทำจากไม้และพัฒนาอย่างต่อเนื่องถึงสมัยฮั่นเป็น ๑๒ สาย สมัยฉานและซ่งเป็น ๑๓ สาย สมัยชิงเป็น 16สายจนถึง ค.ศ. ๑๙๖๐ ได้พัฒนาเป็น ๑๘ ๒๑ ๒๓ และ ๒๖ แต่ส่วนมากปัจจุบันนิยมใช้ ๒๑

กู่เจิง

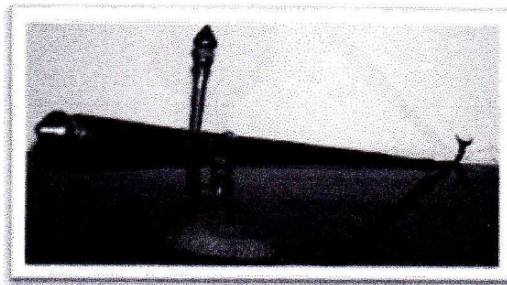
ที่มา : <https://sites.google.com/site/mrjisc classroom/non-western-music/dntri-cin-music-of-china>

ดนตรีในวัฒนธรรมกัมพูชา

ศิลปะการดนตรีของกัมพูชาได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมพราหมณ์-ฮินดู มีนาฏกรรมทางศาสนาและเรื่องเล่าศักดิ์สิทธิ์ การแสดงบางชนิดใช้วงพิณพาทย์ (pinpeat) ที่ประกอบด้วย ฉิ่ง ระนาด ปี่ กระจับปี่ ฆ้อง ซอ และกลองหลายชนิด การเคลื่อนไหวแต่ละท่าจะเป็นแนวคิดแทนสิ่งต่างๆ การฟื้นฟูนาฏศิลป์เกิดขึ้นมากในราว พ.ศ. ๒๔๙๓ โดยพระนางสีสุวดี กุสุมนารีรัตน์

ดนตรีสมัยใหม่ในกัมพูชามีสองแบบคือ รำวง และรำบัจ รำวงเป็นดนตรีช้าๆ ส่วนรำบัจมีลักษณะคล้ายดนตรีพื้นบ้านของไทยในแถบอีสานใต้ ในจังหวัดเสียมราฐจะนิยมดนตรีที่เรียกกันตรึม ที่เป็นดนตรีพื้นบ้านของชาวเขมรสุรินทร์ และเป็นที่ยึดตามแนวชายแดนไทยและกัมพูชา ตัวอย่างเครื่องดนตรีกัมพูชาที่ควรรู้จัก เช่น

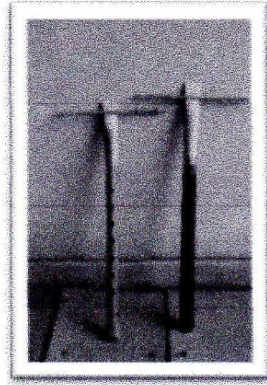
กระแสมุย หรือพิณน้ำเต้า ปลายด้านหนึ่งจะติดกล่องเสียงหรือกะโหลกที่ทำจากผลน้ำเต้าผ่าครึ่ง ถัดจากกะโหลกไปด้านบนมีลูกบิด ส่วนปลายอีกด้านหนึ่งของคันพิณมีการเจาะเดือย สำหรับซึ่งสายพิณ ๑ สาย เชื่อมกับลูกบิด การบังคับเสียงของกระแสมุยทำได้โดยการควบคุม การเปิด-ปิด ของกะโหลกที่ต้องแนบกับระดับหน้าอกขณะตีให้สัมพันธ์กับจังหวะ

กระแสมุย

ที่มา : <http://oknation.nationtv.tv/blog/yongyoot/2007/11/29/entry-1>

เป็ยอ หรือ ตรงกับเครื่องดนตรีไทย คือ ปี่อ้อ ตัวปี่ (เลา) ทำจากไม้รวกปล้องเดียว ไม่มีข้อ เจาะรูสำหรับเปิด-ปิด นิ้วเรียงตามลำดับด้านหน้า ๗ รู และมีรูนิ้วค้ำด้านหลัง ๑ รู เช่นเดียวกับขลุ่ย ส่วนที่เป็นลิ้น ทำด้วยไม้อ้อเหลาจนบางลงและบีบให้แบนประกบกันในลักษณะของลิ้นแฝด แต่อีกด้านหนึ่งยังมีลักษณะกลมอยู่เพื่อให้สอดเข้ากับตัวของปี่ได้ เสียงของเป็ยอ มีลักษณะแหบทุ้ม กังวาน

เป็ยอ

ที่มา : <http://kotavaree.com/?p=495>

ดนตรีในวัฒนธรรมเวียดนาม

วัฒนธรรมของประเทศเวียดนามได้รับอิทธิพลจากจีนเป็นอย่างมาก และรวมถึงประเทศอินเดียด้วย ดังนั้นดนตรีเวียดนามจึงรวมลักษณะของดนตรีจีน และอินเดียบวกกับลักษณะดั้งเดิมของประเทศเป็นลักษณะดนตรีที่ค่อนข้างแตกต่างจากจีน เกาหลี ญี่ปุ่นหรือ มองโกเลีย นอกจากนี้ดนตรีดั้งเดิมดังกล่าวแล้ว ยังพบดนตรีของชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่บนภูเขาอีก ประมาณ 60 กลุ่ม ในช่วงศตวรรษที่ 1-10 ที่จีนมีอิทธิพลต่อเวียดนามมากขึ้น วัฒนธรรมจีนได้ครอบคลุมเวียดนามในทุกสาขา ทั้งปรัชญา ศาสนา ภาษา วรรณคดี ศิลปะ สถาปัตยกรรม และดนตรี พุทธศาสนาในเวียดนามเป็นนิกายมหายานเช่นเดียวกับในจีน เกาหลี ญี่ปุ่น ภาษาที่ใช้สวดมนต์เป็นภาษาจีน-สันสกฤตการเต้นรำของเวียดนามเหมือนกับการเต้นรำในจีน ละคร Hat Boi ของเวียดนามเหมือนกับละครของจีนรวมทั้งดนตรีที่เล่นประกอบ เครื่องดนตรีหลายชิ้นยังใช้ชื่อจีนแต่เรียกเพี้ยนไปทางภาษาเวียดนาม เช่น ฉินของจีนเรียกเป็น ฉาบ เป็นต้น

นอกจากประเทศจีนแล้ว ประเทศอินเดียยังเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อเวียดนามข้างต้นแล้ว โดยการติดต่อกับเมืองจำปาของอินเดียแต่สมัยโบราณ ปัจจุบันยังมีกลองของอินเดียใช้อยู่ในเวียดนาม โดยใช้ชื่อของเวียดนามเอง ดนตรีเวียดนามมีลักษณะของดนตรีอินเดีย รวมอยู่ด้วยที่ใช้การพัฒนา Mods มากในเพลง รวมไปถึงการ Improvise และการประดับประดาทำนอง นอกจากนี้ยังมีการใช้การเล่นเสียงกลองในการเรียนการสอนกลอง ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับที่พบในการเรียนการสอนกลองประเทศอินเดีย เครื่องดนตรีเวียดนามที่เราควรรู้จักเช่น

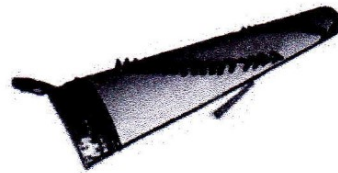
दानญี Nhi หรือ dan nhi เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย (เครื่องสี) เป็นเครื่องดนตรีที่มีลักษณะคล้ายเครื่องดนตรีจีนคือ erhu และคล้ายซอด้วงของไทยมีเสียงสูงต่ำที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะและมีเสียงที่มีความชัดเจน nhi ประกอบด้วยสาย ๒ สาย ซึ่งบนกล่องเสียงที่มีลักษณะยาวสาย ๒ สายนี้ทำมาจากไหมถัก และที่หุ้มกล่องเสียงนั้นทำมาจากหนังงู แต่ในปัจจุบันนั้นเครื่องสายแบบนี้จะทำมาจากลวดและกล่องเสียงไม้ เวลาเล่นจะวางไว้บนเข่าของนักดนตรี

दानญี

ที่มา : <https://sites.google.com/site/tawan5605201008/dntri>

दानตาม Dan tranh เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย (เครื่องดีด) เป็นเครื่องสายที่มีลักษณะคล้ายพิณซึ่งมี ๑๖ สายและยาวประมาณ ๔๐ นิ้วหรือ ประมาณ ๑๐๐ เซนติเมตร ใช้ทั้งเป็นเครื่องดนตรีเล่นเดี่ยวและเล่นเป็นวง เครื่องดนตรีชนิดนี้ประดิษฐ์ขึ้นโดยจักรพรรดิ Phuc Hi ของจีน ในปัจจุบัน dan tranh เป็นเครื่องดนตรีที่นิยมกันอย่างแพร่หลายและเป็นเครื่องดนตรีที่นักเรียนหญิงชาวเวียดนามเลือกเรียน

दानตาม

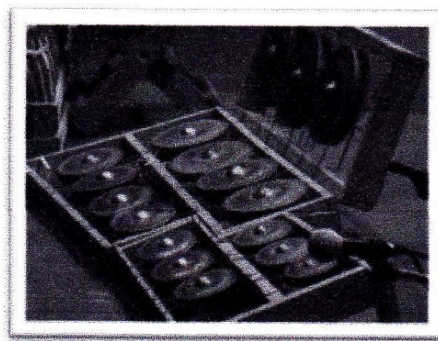
ที่มา : <https://sites.google.com/site/tawan5605201008/dntri>

ดนตรีในวัฒนธรรมพม่า

วัฒนธรรมดนตรีของพม่า มีทั้งดนตรีแบบแผนที่เป็นของราชสำนักดนตรีของราษฎร และดนตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ บทบาทของดนตรีจะถูกนำมาใช้ในการประกอบพิธีกรรมต่างๆ เพื่อ

ความรื่นเริงบันเทิง เถลิมฉลอง ตลอดจนใช้ประกอบการแสดงด้วย เช่นประกอบด้วย ๑๒ ชิ้น เป็นอย่างน้อยมีทั้งเครื่องหนัง เครื่องโลหะ และเครื่องไม้ เป็นวงดนตรีที่มีเฉพาะเครื่องดีและเครื่องเป่า ไม่มีเครื่องสี เครื่องดนตรีทั้ง ๑๒ ชิ้นในวงชายวาย ได้แก่ เปิงมางคอก กลองใหญ่ กลองสั้น ตะโพน กลองชุดหกใบ ฆ้องวง ฆ้องแผง ฉิ่ง ฉาบ เกราะ กรับไม้ไผ่ และปี่แน เป็นต้น เครื่องดนตรีพม่าที่ควรรู้จักเช่น

มองชาย คือ **ฆ้องรางซุด** เป็นเครื่องดนตรีที่ประกอบด้วยฆ้องปี่ขนาดต่างๆ กัน แขนงไว้รางที่เป็นกรอบไม้ตรงรูปสี่เหลี่ยมไม่มีการประดับตกแต่งอย่างจีวาย หรือ มองชาย มีลูกฆ้องทั้งสิ้น ๑๘-๑๙ ลูก เรียงกันเป็น ๕ แถว ลูกฆ้องของมองชาย มีขนาดใหญ่กว่า จีวาย รางฆ้องจะวางราบกับพื้น ยกเว้นกรอบที่บรรจุฆ้องลูกใหญ่ซุดที่เสียงต่ำที่สุดจะวางพิงไว้กับ จีวาย เมื่อออกแสดง มองชาย เป็นเครื่องดนตรีที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ในราวปี ๑๘๒๐ - ๑๙๓๐

มองชาย คือ ฆ้องรางซุด

ที่มา : <http://t7.i18ntn.baidu.com/it/u=1591657354,774085333&fm=3>

เน เป็นเครื่องดนตรีประเภท Double reed Aerophones หรือปี่ลิ้นคู่ ทรงกรวยปากผาย มีลำโพงโลหะครอบต่อจากส่วนปลาย เช่นเดียวกับปี่มอญเพียงแต่ปากลำโพงไม่บานกว้างอย่างปี่มอญ เครื่องประกอบจังหวะในวงชาวยาย ที่สำคัญได้แก่ ซ็อก ลอน บัต (Shauklonbut) หรือกลองสองหน้า ที่จัดไว้เป็นซุด ซุดหนึ่งมีกลอง ๖ ลูก ใช้ตีเป็นรูปแบบหรือกระบวนจังหวะ ตามทำนองเพลง แต่ละครุดประกอบด้วยกลองทรงถึง ๔ ลูก โดยวางหน้า กลองด้านหนึ่งลงบนพื้น มีกลองคล้ายกับตะโพนไทย เรียกว่า ซาห์กุน (Sahkun) มีกลองใหญ่แขวนบนราว เรียกว่า ปัตมา, พาตมา (Patma) ๑ ลูก ทั้งซุดใช้ผู้บรรเลงคนเดียวเครื่องจังหวะอื่นๆ ได้แก่ บีย็อก (Byauk) เกราะไม้, วาเล็ด ก็อก (wallet kok) กรับไม้ยาว ๑๕๐ เซนติเมตร ยักวิน (Yakwin) ฉาบใหญ่เส้นผ่าศูนย์กลาง ๓๐ เซนติเมตร

เน

ที่มา : <http://t7.i18ntn.baidu.com/it/u=1591657354,774085333&fm=3>

ซอเงาะ มีลักษณะเป็นพิณที่มีคอโค้งยาวสวยงามเหมือนกับคันธนู และมีฐานที่ทอดนอนลงไปไว้สำหรับการวางเล่นบนหน้าตัก สายของพิณซึ่งอาจจะทำจากเส้นไนลอนหรือเอ็นจะถูกขึงจากส่วนคอหรือส่วนที่เหมือนคันธนูของตัวพิณไปยังส่วนตัวพิณ เป็นการขึงแบบขึงทแยง ปลายของสายทุกเส้นมักจะมีการประดับตัวสายด้วยพู่สีแดง เพิ่มความสวยงามและสื่อถึงความสูงศักดิ์ให้แก่ตัวพิณ ซอเงาะมีขนาดมาตรฐานคือยาว ๘๐ เซนติเมตร กว้างและลึก ๑๖ เซนติเมตร ความสูงประมาณ ๖๐ เซนติเมตร

ซอเงาะ

ที่มา : <http://t7.i18ntn.baidu.com/it/u=1591657354,774085333&fm=3>

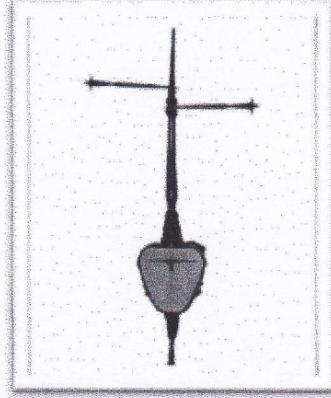
ดนตรีในวัฒนธรรมอินโดนีเซีย

อินโดนีเซีย เป็นประเทศหมู่เกาะขนาดใหญ่ที่สุดของโลก วัฒนธรรมมาจากการผสมผสานอิทธิพลของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู พระพุทธศาสนาจากอินเดีย ศาสนาอิสลามจากตะวันออกกลาง และศาสนาคริสต์จากยุโรป ในขณะที่ผู้คนตามเกาะต่างๆ ยังคงยึดถือขนบธรรมเนียม ความเชื่อ และวิถีชีวิตดั้งเดิมของตนอยู่

อินโดนีเซียได้รับอิทธิพลเครื่องดนตรีสำริดจากวัฒนธรรมดองซอนของเวียดนาม ซึ่งนอกจากมโหระทึกแล้วก็มีเครื่องสร้างฆ้อง แผ่นตีสำริดขนาดต่างๆ สำหรับใช้เป็นเครื่องตีรวมทั้งมีการสร้างเครื่องดนตรีอื่นๆ อีกหลายชนิด และสามารถนำมาประสมวงเป็นวงดนตรีขนาดใหญ่ได้ เรียกว่า "วงกัมเมลัน" หมายถึง การบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตีเป็นหลัก ทั้งเครื่องดนตรีที่ทำด้วยโลหะ และที่ทำด้วยไม้ บทบาทของวงกัมเมลันจะใช้ในการระกอบพิธีกรรม การแสดงละครและกิจกรรมรื่นเริงในเทศกาลต่างๆ

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีอินโดนีเซียกับดนตรีไทย ปรากฏมาตั้งแต่สมัยอยุธยาโดยไทยได้นำเอาปี่ชวา กลองแขก มาบรรเลงในการรำอาวูธในชบวนแห่พยุหยาตรา มีการนำวรรณกรรมของชวามาแต่งเป็นบทละครเรื่องอิเหนาและดาหลัง สำหรับใช้แสดงละครใน มีการนำกลองแขกของชวามาตีเข้ากับปี่ชวา และในสมัยรัตนโกสินทร์ หลวงประดิษฐไพเราะ ยังได้นำเครื่องดนตรีอังกะลุงเข้ามาในไทย และมีการแต่งเพลงไทยให้มีสำเนียงชวา สำหรับใช้ในการบรรเลงอังกะลุงด้วย เครื่องดนตรีของอินโดนีเซียที่ควรรู้จักเช่น

ร็อบบ เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายที่ใช้คันชักอิสระ โดยทั่วไปมี ๒ สาย บางถิ่นมี ๓ สาย รูปร่างของร็อบบคล้ายกับซอสามสายของไทย ใช้บรรเลงเดี่ยวและบรรเลงประกอบการขับร้อง ทั้งในวงกัมเมลัน และในวงดนตรีของชาวบ้านทั่วไป

ร็อบบ

ที่มา : <http://www.mscs.nu.ac.th/mscsv2/?name=knowledge&file=readknowledge&id=74>

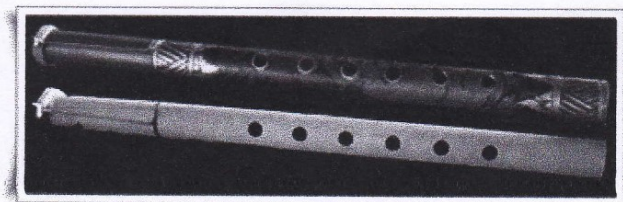
ซารอน เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตี มีแผ่นโลหะจำนวน ๕-๗ อัน ลักษณะคล้ายกับแผ่นระนาดเหล็กของไทย ตั้งเรียงโดยมีหลักโลหะปักหัว-ท้าย มีรางทำด้วยไม้เพื่อเป็นกล่องเสียง ใช้ไม้ตีที่ทำด้วยเขาควาย

ซารอน

ที่มา : <https://aroseforyourlovedone.wordpress.com>

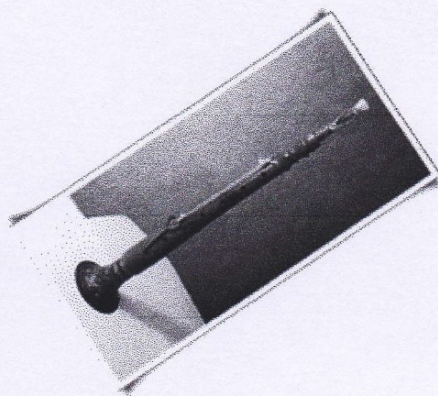
ซูลิง เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า ที่ทำด้วยไม้ไผ่ ลักษณะคล้ายกับขลุ่ย มีหลายขนาด ซูลิงมีเสียงไพเราะ ใช้ประสมในวงกัมเมลัน บรรเลงประกอบการขับร้อง และในกิจกรรมต่างๆ

ซูลิง

ที่มา : <http://www.mscs.nu.ac.th/mscsv2/?name=knowledge&file=readknowledge&id=74>

เซรุโน เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าที่มีลิ้นคู่ มีกำหนดสำหรับเสียบเข้ากับเลาของเซรุโนที่เลามีรูเปิด-ปิดเสียง ส่วนปลายเป็นปากลำโพงมีทั้งที่ทำด้วยไม้ และโลหะ มีหลายขนาด ใช้ประสมในวงซ็องกลอง บรรเลงประกอบพิธีกรรม และประกอบการแสดงสีละ ซึ่งเป็นการแสดงต่อสู้ป้องกัน

เซรุโน

ที่มา : <http://www.msos.nu.ac.th/msosv2/?name=knowledge&file=readknowledge&id=74>